

missziói magazin

az evangélikus missziói központ kéthavonta megjelenő
folyóiratának internet változata

2000/4.

[Contents](#)

[Imádkozzunk](#)

[Impresszum](#)

MM-Vezércikk

[Várom a telefont](#)

Milleneumi
megemlékezés

[A magyar nép
találkozása a
kereszténységgel
Európai Unió anno 973](#)

MM-Körkép Felvonulás
Jézusért

[Nézz fel az égre - nem
üres](#)

[A felvonulás történetéről
Olvasói vélemény a
felvonulásról
Szabadtéri misszió](#)

Városmisszió

[Városmisszió
Pápa, 2000 február
Pápa, 2000 március -
április
Pápa, május
Pápa, június 7.
Pápa, június 17-26
Pápa, 2000 június 27.
Utóirat
Kedd délelőtt történt](#)

Bemutatjuk a Magyar
Ökumenikus
Szeretetszolgálatot
(MÖSZ)

[Bemutatjuk a MÖSz-t](#)

MM-VEZÉRCIKK:

VÁROM A TELEFONT

A minap a bevásárlóközpontban megállított egy fehér inges, nyakkendő, szemüveges fiatalember, és nekem szegezte a következő kérdéseket: Elégedett vagyok-e a jelenlegi helyzetemmel? Nem vágyom-e nagyobb biztonságra? Gondoltam-e már azon, hogy hol találok ezt meg? Szeretnék-e kiszámítható jövőt? Egyetértetek-e azzal, hogy csak biztos alapokra szabad építkezni? Készségesen válaszoltam, kitöltöttünk egy kérdőívet, s mivel a feleleteim megegyeztek az általa reméltekkel, mosolyogva közölte, hogy ebben az esetben nekem éppen a ... biztosítótársaság legújabb, minden eddiginél szélesebb körű élet-és vagyonbiztosítására van szükségem, és a részletek végett pár napon belül telefonon felkeres majd a cég egyik ügyintézője.

Hogy csalódott voltam-e? Tulajdonképpen nem. Hiszen arról csak én tehetek, hogy "kiszámítható jövő" és "biztosított élet" kapcsán én valami egészen másra gondolok. S van ugyan valamilyen lakásbiztosítási kötvényem, de eddig még soha semmi hasznát nem vettem, mert baj esetén persze éppen arra a bajra nem terjedt ki a biztosítás, úgyhogy a "biztos alap", minden eddiginél biztosabb, amire most építenem kellene, valószínűleg szintén csak reklámfogás, és egyirányúan működik: az ügyfél havi befizetése "irányából" a társaság felé.

A fenti eset után elgondolkodtam, miért is építi egy piacvezető cég reklámkampányát éppen a biztonságérzetre? Nem csupán azért, mert egy biztosítótársaság ebből él. Hanem mert felismeri, hogy ez az emberben élő egyik legmélyebb, legőszintébb vágy, amely mindig kielégítésre vár. S ebben szerepe van annak is, hogy - a hiedelemmel ellentétben - a harmonikus, kiegyensúlyozott, boldog, "biztos alapokon álló" élet nem vehető meg pénzért. Bár a tévéreklámok, újságcikkek, apróhirdetések szájbarágósan sulykolják, hogy milyen tárgyi kellékei vannak a jóérzésnek, és hogy hol tehetünk szert arra az alapra, amelyre érdemes ráhelyezni anyagi, egészségi állapotunkat, családi életünket, karrierünket - mégis óriási a hiányérzetünk. Mert attól, hogy tudjuk, mely banknál célszerű bankkártyát kiváltani, melyik mobilcégnél alacsonyabb a tarifacsomag, és az időben elkezdett nyugdíj-előtakarékosságtól még nem lettünk megtestesítői a sziklára építkező, okos, előrelátó embernek.

Kezdetől fogva erről van szó: homokra vagy sziklára építettünk? Ha nem is egy biztosítási ügynök, de mi magunk fel kell hogy tegyük ezt a kérdést, szembesítve a Hegyi Beszéddel, Jézus egész tanításának magvával. Hiszen ha ezt nem értjük, Jézust magát nem értjük, és ha nem eszerint cselekszünk, milyen alapon nevezzük magunkat kereszténynek? (Máté 7,21!) Ma divat a már meglelt és elfogadott alapok megrengetése is, Krisztus

[Árvíz után](#)
[Nem lomtalanítás](#)
[Ez egyértelműen a bizalom jele](#)
[Segélyezés buktatókkal: "vaj vagy margarin"](#)
[Hogyan lehet mégis elejét venni ezeknek a rossz érzést keltő helyzeteknek?](#)
[Konvoj, fegyveres kísérettel](#)

[Milyen az együttműködés a nagy szeretetszolgálatok között?](#)
[Mi áll az együttműködés útjában?](#)
[Hol találkozhatunk még munkatársainkkal?](#)
[Van-e missziói jellege a Magyar Ökumenikus Szeretetszolgálat munkájának?](#)
[Hogyan támogathatja adománnyal a MÖSZ munkáját?](#)

Külmisszió

[Víz a faluban](#)
[A Bajor Misszió igazgatójának leveléből](#)

Meditáció

[A keresztnek nincsen fogantyúja](#)
[Herr Weg](#)

Rádiómisszió

[Örömhír határok nélkül](#)

Kazettamisszió

[Ének útjain](#)
[Új kazetta gyermekeknek](#)

Vekker

[Hangya-perspektíva](#)

MM-tudósítás

[Jeruzsálem: mindent vagy semmit?](#)

MM-postaláda

[Az olvasók írták](#)

MM-Info

személyének újfajta megközelítése, a Jézus-történet "újrafogalmazása". Filmen, könyvben kérdőjelezik meg létét, küldetését, isteni származását. Sziklát nem tudnak nyújtani ezek az irodalmi kalandok, (botrány)film-szenzációk, csak homokot, jelzik azt, hogy jobban szeretjük át- és kimagyarázni a keresztet, könnyebben befogadhatóvá tenni, elvenni az "élet", mint Isten elé állni, alázattal.

Jézus a Hegyi Beszédben elénk tár egy élet-mintát, ha úgy tetszik: megismertet a homok-alap ellenében a sziklával, ami kiállja az orkán, az árvíz próbáját. Felvázol egy lehetséges utat, amely azért egyedülálló, mert az Övé, az Isten útja. Milyen is ez a minta? Milyen kövekből áll össze a szikla? Lételeme az Atyához szóló imádság, a törvény megtartása, az ellenség szeretete, a lámpásként világító cselekedetek, az arany szabály, a bocsánat kérése és adása, az Isten gondviselésének tudata, stb. (Máté 5-6-7.)

Amennyiben elfogadjuk Isten országa alkotmányát (J. H. Bavinck holland református hittudós), akkor ezzel az életünk legfontosabb döntését hoztuk meg, a Jézus által felkínált "életbiztosításra" mondtunk igent. Amit felépítünk erre, az nem lesz az enyészeté, mert a szikla mindent kibír.

Hogy mennyi mindent, azt nemrég, egész közelről kellett szemlélnem. Az 1800-as évek végén épült kétemeletes házunkra most, 2000-ben ráépítettek egy emeletet. A beruházó svéd cég a nagyobb biztonság és az északi precizitás jegyében tömör vasbeton földemet és tartógerendákat rakatott a hegyoldalban, lejtőn álló házra. Kérdéses volt, hogy a régi falak elbírják-e majd a több 10 ezer tonnás többletterhet, nem csúszik-e meg az egész a lejtőn, stb. A lakók aggodalma végül akkor szűnt meg, amikor egy vízmű-bekötés miatt lefúrtak a ház oldalánál, a pincéknél, le az alapozásig, és látták, hogy közvetlenül a hegy szikláira támaszkodik az épület.

Aki egyszer megismerte a jézusi szikla-alapot, az küldetésének érzi, hogy más "építkezőket" is errefelé tereljen. Mostani számunkban ennek jegyében mutatjuk be a Magyar Ökumenikus Szeretetszolgálat (szó szerint is) építő munkáját, a Millenniumi Jézus-felvonulást, a Pápán szervezett sátoros missziót mint a bizonyágtétel új formáit, olvashatunk a Bálint családnak a pápuák földjén végzett négyéves építő munkájáról és tudósítunk a Szentföldről: vajon ma hogyan találják meg ott az alapokat zsidók, keresztények?

Ja, ami pedig a biztosítótársaságot illeti: a beígért ügyintéző eddig még nem hívott fel az életbiztosítás ügyében. Szóval, várom a telefont. De mégsem aggódom, hogyan is lesz a "biztos alappal, kiszámítható jövővel". Évekkel ezelőtt már kaptam egy másik hívást, és abban az ígéletben teljesen biztos vagyok!

Kőháti Dorottya

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Millenniumi megemlékezés 3.

A MAGYAR NÉP TALÁLKOZÁSA A KERESZTÉNYSÉGGEL

[Csillaghegy -
Békásmegyer
Budaörs
Rajz- és grafikai pályázat
Nem rejthető el a hegyen
épített város
Lelki S.O.S szolgálat
Levél mindenkinek...
Megjelent Gémes István
Jézus-sorozata
Szentföldi körutazás
Humor](#)

Napraforgó

[Megállni tilos
És mitől volt missziói ez
az V.
Gyermekkonferencia?](#)

A nyugati misszió kezdetei

Sorozatunkban eddig a keleti misszióról, majd Géza fejedelem nyugatra nyitásáról, a kettősség idejéről volt szó a nagy találkozás: a magyarság és a kereszténység találkozása történetében. S ebben a legerősebb hatása mégiscsak a nyugati misszió volt. Most ennek részleteivel ismerkedhetünk meg. Több hullámról, fázisról kell ebben a vonatkozásban is szólni.

Hasztalan fáradozás?

Nem szabad említés nélkül hagyni, hogy a pápai udvar is küldött az országba misszionáriust: a feljegyzések Zacheus püspököt említik küldöttként. Igaz, hogy érkezéséről, munkájáról más nyom nincs, azonban mégis ez az első ltáliából induló misszió töredékes emléke. Tudunk azután egy szerzetesről, a német Wolfgangról is. Würzburgban tanult, majd Trierbe került, az ottani káptalani iskola vezetője lett. Jellemvonásairól azt jegyezték fel, hogy aszketikus hajlam és áldozatos szeretet vezértelte. Hívták a császári házba is, ő azonban az einsiedelni kolostorba ment. Itt szentelték pappá, és itt ébredt érdeklődés benne a magyar nép iránt. 971-ben, vagy a következő évben élt hazánkban, némelyek szerint eljutott Géza udvarába is, de ez nem valószínű. Istennek csendes szavú, egyszerű igehirdetője lehetett. Egy szerzetestársa ezt írja róla: "Wolfgang a régi tévedések bozótjának kiirtásában, a durva szívek terméketlen talajának az evangélium kapójával való feltörésében és a hit magvának elhintésében hasztalan fáradozva ment haza." A misszió első fázisa tehát ilyen csendes, nem nagy körben végzett munkával haladt. Haladt? Hiszen ezt olvassuk: "hasztalan". Nem hiszem, hogy itt az eredményről lenne szó. Inkább arról, hogy hamar hazahívták. Ismét a szerzetestárs szólal meg: "Wolfgang még Passauban is töprengett, miért akadályozták meg abban, hogy a pannonok népét Istenhez vezesse?" Miért?

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

"Európai Unió"- anno 973

A lehetséges magyarázat, hogy elindult a misszió második, nagy és "hivatalos" fázisa. 973-ban Ottó császár Quedlinburgban "európai" találkozót szervezett. Sok európai nép küldöttei mellett a magyarok is nagyszámú delegációval vettek részt ezen. Egy akkori "Európai Unió" gondolata vetődött volna fel? Ennek eredményeképpen a missziót Pilgrim (Pilgrim) passauai püspök vette kézbe. (Wolfgang regensburgi püspök lett.) Ekkor érkezett hozzánk Brúnó verdeni püspök kíséretével, mint a császár és az egyház küldöttje. Talán furcsálljuk a császár szót, de éppen Ottó császár írja Pilgrimnek ezügyben: "Azért küldjük oda (Brúnót), hogy azok királyát mielőbb megnyerje a mi tervünknek... Ha a mi szándékunk sikerül, azáltal rólatok is gondoskodás történik..."

Nem kell talán a császári szándékot elemezni, itt bizony a politika és a misszió keveredett. S a térítés is másképpen ment, mint Wolfgangnál. A misszió ez időben mindenütt nagy felvonulással kezdődött, feszülettel, képekkel, zsoldozással, s az igehirdetés tolmács útján hangzott el. Az első út mindig a fejedelmi udvarba vezetett, s itt kapták az engedélyt a további misszióra.

Így történt ez nálunk is. Pilgrim egyik jelentése szerint rövid időn belül 5000 előkelő férfit térítettek meg Géza, testvére, Mihály, és fia, Vajk megkeresztelése után. És olvasunk rögtönzött kápolnák és templomok építéséről is. Túlzás lenne mindez Pilgrim

jelentésében, mikor így fogalmaz: "szinte az egész magyar nép kész a szent hit elfogadására"?

Ez a hullám aztán bizonyos politikai és egyházpolitikai feszültségek miatt lefékeződött. De ha lassabban is, megállás nélkül folyt. Ennek a misszióknak lettek és itt is maradtak papjai, akik megkeresztelték a jelentkezőket. Mégis, a jelentésekkel szemben talán azt lehetne mondani, hogy ez a misszió nem érte el a népet igazán. Inkább az uralkodó házról, és a vezetőkről volt itt szó. A nép azonban érintetlen maradt a keresztény hatásoktól. S a fejedelmi udvarban is a már említett kettősség uralkodott.

Géza tehát világosan látta a jövő útját, döntött is nyugat felé. De döntését nem a keresztény meggyőződés motiválta. Kétségtelen az is, hogy a magyarság és a kereszténység találkozásában nagy lépések történtek. A belső meggyőződésből való határozott cselekvés azonban Géza fiára, Istvánra maradt.

Keveházi László

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

MM - KÖRKÉP: "NÉZZ FEL AZ ÉGRE! NEM ÜRES!"

2000. június 10-én, egy kánikulai szombat délelőttön, több ezren gyülekeztek a Parlament előtti Kossuth téren, hogy jelenlétükkel bizonyosságot tegyenek arról: ok már "felnéztek", és tudják, hogy az ég valóban "nem üres."

Magyarországon megszokott dolog, hogy ilyen-olyan céllal utcára vonulnak az emberek: állatvédők, mezőgazdasági termelők, munkanélküliek, benzin-ár ellen tüntetők, stb., s ezekről a megmozdulásokról a média mindig, terjedelmesen be is számol.

De Jézus-hívok még soha nem gyülekeztek össze ekkora létszámban és felekezeti megkötöttségek nélkül, csak azért, hogy találkozzanak egymással, örüljenek, énekeljenek, imádkozzanak a világért, és - talán hazánkban még szokatlan módon, egy színes, vidám felvonulás formájában - kifejezzék hitüket.

A menet indulása előtt közös imádságban adtuk át Istennek ezt az alkalmat, és áldását kértük rá, hogy a világ valóban meglássa, Hozzá tartozunk, az Ő tanítványai vagyunk, bárholnan jöttünk is. Kár, hogy mind Göncz Árpád köztársasági elnök, az esemény fővédnöke, mind Áder János, az Országgyűlés elnöke, más, fontos elfoglaltságára hivatkozva, csupán írásos üzenettel köszöntötte a felvonulókat, és csak távolmaradásával "tüntetett".

Ha egy külföldi államfő vagy magas rangú politikai vendége van az országnak, az a szokás, hogy eljártsszák tiszteletére a Himnusz. Ezen a délelőttön, ott, az Országház előtt, a leghatalmasabb király, Jézus Krisztus volt jelen, s az Ő tiszteletére énekeltük el a nemzeti imádságot. Nagyszerű és feledhetetlen pillanat volt!

A résztvevők a legkülönbözőbb korosztályokból kerültek ki, sőt külföldi csoportok is voltak. Többségében fiatalok, de szép számmal láttam olyan idős embereket is, akik a 30 fokos hőségben végig gyalogolták a több kilométeres távot a Kossuth tértől a Tabánig. Hogyan is bírták?

A menetet az utcán, ablakokból bámészkodók kérdő tekintete követte. Jó volt rájuk mosolyogni, visszaintegetni nekik, feljűk mutatni a kis zászlót: "Jézus szeret téged!" A helyszínen osztogatott programfüzetből ki-ki követhette a hangszóróból szóló énekek szövegét, s így azok sem érezték kívülállónak

magukat, akik nem ismerték a felhangzó dalokat.

A felvonulás a Millennium jegyében (is) zajlott, hirdelve, hogy 2000 éve van a világnak Megváltója, akinél le lehet tenni minden terhet, amit a mindennapok ránk raknak, lehet bűnbocsánatot kérni és kapni, és Vele együtt érdemes járni az élet útját, amely lehet, hogy korántsem olyan egyenes és biztonságos, mint a Parlamenttől Tabánig vezető, ahol is a rendőri biztosításnak köszönhetően az autóforgalmat is leállították a rendezvény idejére. Amíg átkeltünk a városon, nem volt semmi zavaró körülmény, a mellékutcák torkolatánál álló rendőrök - hitbéli meggyőződésüktől függetlenül - ezen a napon kétszeresen is "szolgáltak és védtek."

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Néhány szó a felvonulás történetéről

1987-ben, Londonban született meg a felvonulás ötlete, és **mindjárt az első évben 15 millió ember csatlakozott a menethez!** Az azóta eltelt 13 év alatt több, mint 50 millió **hívőt gyűjtött össze Jézus nevében ezt a felekezeti határokat átlépő rendezvény. Az utcán történő evangélium-hirdetés nem idegen a Biblia szellemétől, hiszen a modellt maga Jézus adta elénk, aki faluról falura járva szólított meg embereket Isten Országá örömhírével.** Mára mintegy 200 ország vesz részt a Jézus-felvonulásban, mely a 113. **zoltár "megelevenedése": "Napkeltétől napnyugtáig dicsérjétek az Úr nevét!" Legelőször Új-Zélandon indulnak a hívek, ahol a Földön először kel fel a nap, majd Ausztrália, Ázsia, Afrika és Európa keresztényei következnek a sorban.**

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Egy régi hűséges olvasónk, Mihálovics Zoltán, Szigetszentmiklósról, faxon jutatta el hozzánk az alábbi sorokat:

"A világnak Krisztus kell..." - így szólt a húsz dal egyike, amit a felvonulók énekeltek június 10-én. Kell, akkor is, ha nem tudja, akkor is, ha tudatlanul tagadja. A misszió alapvető feladata ezzel szembesíteni, erre ráébreszteni a világot. Speciális módon, a Felvonulás Jézusért akcióban mintegy 12.000 ember igyekezett ennek bizonyosságát adni azon a szombat délelőttön.

Noha a történelmi egyházak valami oknál fogva tartózkodóak e világméretű mozgalommal szemben, jó volt látni sok felekezet, sok gyülekezet testvéri demonstrációját, közös imádságát "felségjel" nélkül. Impozáns, egy szívvel menetelő tömeget szemlélt a járóló, a házak ablakában érdeklődő, sőt a pogácsával kínálónak alkalmuk volt kérdéseket feltenni a mi ez, mi célból, kik csinálják? kategóriában. A menet eleje már a Tabán kapujához ért, mikor a Lánchíd pesti hídfőjére még mindig érkeztek felvonulók.

Igen, június 10-én sok-sok ezren, áron is megvették az alkalmat, noha hűsölhettek volna strandon vagy a Balaton partján, végezhatték volna hét közben felhalmozódott háztartási munkájukat, esetleg napszámában, túlórában enyhíthettek volna

anyagi gondjaikon.

Adja az Úr, hogy legyen következő alkalom, amit sokan mások is megragadnak!

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Szabadtéri misszió

Wall Street, New York. Nagy tumultus van délidőben. Egy órára ki akarnak kapcsolódni a bankárok, a gigantikus tömbházak árnyékában. Az egyik utcasarkon áll egy kisbusz, egy előadópulittal. Ott áll egy fiatalember, és olyan dolgokról beszél, melyeket pénzért nem lehet megvásárolni.

Lester Square, London. Turisták, seftelők, huligánok, határozzák meg a környéket. Valaki középen felállította tábláját. Nem egy festő, hanem egy evangélista ábrázolja festékkel és ecsettel, hogy érdemes Jézust követni.

Kurfürstendamm, Berlin. A Vilmos császár emléktemplom előtti téren nagy embercsoport gyűlt össze. Egy pantomim felkelti a járókelők érdeklődését, a nagy táblán pedig kép készül. Most pedig a férfi van soron, akinek ecset van a kezében. Néhány szóval máris a témánál van: Jézus Krisztusról beszél, aki ma is képes helyrehozni egy elrontott életet.

A fenti példák azt mutatják: csak egyetlen evangélium létezik, de sokféle lehetőség van a meghirdetésére.

Az Újszövetség világosan mutatja, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus igehirdetései, valamint az első hívőké gyakran szabad ég alatt hangzottak el. Falvak utcáin, piacokon, utcasarkokon, dombtetőn jöttek össze az emberek, hogy meghallgassák Őt, aki olyan módon beszélt, ahogyan senki más őelőtte. Álljon itt néhány bizonyágtétel az evangéliumokból: "Mindenki a parton állt." "Jézus Galileába ért és prédikált." "Felment egy hegyre..." a domb oldalán hangzott el a világ leghíresebb prédikációja. Mindezek a példák szabadtéri összejövetelre utalnak. Az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyvben folytatódik ez az evangélizációs módszer.

Ez modellértékű számunkra. Mit tettünk mi az isteni megbízással? Négy falat építettünk a kereszténységünk köré. Ilyen módon bezártuk a megmentésről szóló örömhírt téglákba és betonba. Azt mondjuk, hogy "Gyere", és elfeledkezünk az isteni küldő szóról: "Menjetek!"

Gyakran hallottam hasonló imádságot, mint ez: "Urunk, küldj ma este az alkalmunkra embereket, hogy megismerhessenek téged." Ám ha ódzkodunk attól, hogy odamenjünk az elveszettekhez, ne csodálkozzunk, ha ok nem jönnek hozzánk. Persze, hogy megáldja Isten az emberek megmentésére tett erőfeszítéseinket, mégis megmarad az a feladatunk, hogy elmenjünk oda, ahol az emberek tartózkodnak. Az Újszövetség modellje legyen számunkra is modellértékű!

A világ nagyvárosaiban gombamód nőttek ki a földből az ipartelepek és lakótelepek. Tömeg tolong a parkokban, strandokon. Sok lelkipásztor rácsodálkozik arra, hogy sokkal több embert érhet el egy-egy utcai összejövetelen, mint a gyülekezetben egész évben.

C. H. Spurgeon ezt írja: "Vannak olyan szokások, amelyek mellett semmi más nem szól, csak az, hogy régiek. Ilyen esetben a kor nem jelent mást, mint rozsdát egy régi pénzermén. Az nagyszerű dolog viszont, ha a korhoz bibliai gyakorlat társul. A bibliai alapok egy gyakorlatot glóriával vonhatnak körül. Nehézségek nélkül bizonyítható, hogy a szabadban végzett szolgálat olyan régi, mint a prédikálás maga."

Néhány utcai szolgálattevő a Bibliából

Sámuel gyakran beszélt a néphez Gilgál mezején
Illés legjelentősebb prédikációját a Kármelen tartotta
Ezsdrás és Nehémiás használt elsőként fából készített szószéket arra, hogy szabadtéren prédikálhasson
Jónás különösen eredményes igehirdető volt a szabadban, miután Isten különös módon helyreigazította
Ézsaiás egy táblát használt, hogy üzenetét kifejezőbbé tegye
Jeremiás ezt a megbízást kapta: "Menj és hirdesd Jeruzsálemnek" (Jer 2,2)
Ezékielnek dramatikus, vizuális módon kellett az utcán járva kiábrázolni Isten üzenetét
Haggeus próféta a félkész templom előtt állt, és onnan szólította fel a népet a megtérésre
Keresztelő János a pusztában kiáltott és hívott megtérésre
JÉZUS KRISZTUS dombtetőn, tóparton prédikált
Pétert és a tanítványokat Isten Lelke kihajtotta az utcára, ahol az evangéliumot érthető szavakkal hirdették. (ApCsel 2,14) Semmi nem tudta már visszatartani őket, miután a Szentlélek kitöltetett
Pál apostol megtalálta a szószékét folyóparton, piacokon, a hajó fedélzetén, mindenütt, ahol emberek tartózkodtak

"A bölcsesség az utcán kiált, a tereken hallatja szavát. Lármás utcasarkon kiált, a városkapuk bejáratánál mondja mondásait."
(Példabeszédek 1,20-21)

(Ulrich Hofius - Dorothee Kluitenber: Open-air munka - A szabadtéri missziómunka kézikönyve (Hanssler-bmsz)

Írta és összeállította: K. D.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

VÁROSMISSZIÓ

Ami Pápán történt júniusban, az példa és modellértékű. Örömmel közöljük a házigazda lelkész, Koczor György "munkanaplójának" néhány részletét, és az egyik közreműködő, Galgóczi Mariann rövid beszámolóját. Reméljük, máshol, mások is kedvet, indítást kapnak a hasonló "sátorozáshoz..."

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Pápa, 2000. február

A helyi baptista misszionárius-evangélistával folytatott beszélgetésben felmerült, hogy mi lenne, ha a Baptista Egyház tulajdonában lévő sátortemplomot egy hétre közösen kikölcsönöznénk és egy missziói hetet szerveznénk a városnak. Ez az ötlet, mint a kovász kezdett erjedni bennünk és formálta a gondolatokat. Mire már kész volt a terv és a gondolat, akkor kezdtünk csak arról gondolkozni, hogy honnan teremtjük elő ennek az egész hétnek az anyagi fedezetét. "Majd az Úr megadja a hozzávalót is!" - mondtuk és hittük.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Pápa, 2000. március - április

A pontos tervek kezdenek kialakulni és megkezdődnek az egyeztetések. Eddigre megtudjuk, hogy a Sátortemplom minden szállítási költségét a Baptista Egyház magára vállalta. A mi terveink szerint a legjobb időpont a Nemzetközi Játékfesztivál (NEJ) hete lenne, hiszen akkor nagyon sok ember fordul meg a városban, az újonnan felépült Petőfi Gimnázium és a Sportcsarnok között lévő téren, a fesztivál területén, jó kis szigetet alkothatnánk. Borbély Lajos, a város művelődési osztályának vezetője, aki az evangélikus gyülekezet presbitere, illetve a NEJ főszervezője, nagyban segítette munkánkat azzal, hogy az előzetes tervekbe is belevette a Templomsátor igényét és a NEJ költségvetésébe előirányozta az elektromos áram költségeit. A három történelmi protestáns egyházának (baptista - evangélikus - református) lelkészei megbeszélik a kerettervet és mindenki elkezd a szolgálókat felkérni.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Pápa, 2000. május

Készen vannak a végleges tervek. Előadás és fórum - témák, együttesek, gyerekmunkacsoportok, és a napi beosztások. Érezzük az Isten áldását, hiszen minden olyan gördülékenyen megy. A sikerélmények között azért mindig akadnak sikertelenségek, de csak annyi, hogy el ne bízzuk magunkat. Vannak többen, akik nem tudják vállalni a rájuk bízott szolgálatot, de a közös munka előnye, hogy mindig jön egy újabb ötlet, egy új lehetőség. Ezekben a hetekben már mind a három gyülekezetben imádkozunk az alkalomért, a lehetőségért, a Szentlélek megerősítő erejéért.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Pápa, 2000. június 7.

Az utolsó nagy, közös egyeztetés. Közel húszan ülünk együtt nagy izgalommal. A közös imádság szavaiból is ez derül ki. "Urunk! Szeretnénk neked szolgálni! Te adtad ezt a lehetőséget, Te add Szentlelkedet, Te adj rád figyelőket, tégy alkalmassá minket!" Elkészültek a plakátok, a szórólapok és a prospektusok, mindenki elkezdheti osztani. Ötszáz plakát, kétezer szórólap és ezer prospektus kereste és találta meg gazdáját, illetve helyét. Találkozunk június 17-én reggel 6 órakor, a sátor állításakor!

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Pápa, 2000. június 17-26.

Minden a terv szerint működik. Ami nem, azt helyben megoldjuk. Mindenki, aki betért a Sátortemplomba, egy nagy családként van

jelen. Senki nem hallja meg a hamis hangokat, nem szól az megcsúszott programért, hogy nincs teljesen sötét a vetítéshez. Már első este több, mint huszonöten vannak. Hétfő reggel 35 gyerek : nagy öröm! Kedden 85 gyerek : nagy ijedség, de megoldódott. És ez a létszám csak nőtt a héten. Visszatérők és újak egyaránt. A délutáni fórumok alatt a sátorban 35 fok, de mindig vannak hallgatók, beszélgetők. Esténként egyre többen. Csütörtökre kitakarítottuk a sátrat, amennyire lehetet, hiszen a NEJ nyitó ökumenikus istentiszteletét is itt tartottuk. Ekkor katolikus testvéreink is bekapcsolódtak a szolgálatba.

S telnek a napok észrevétlenül. Csak fáradtságunk szintje mutatja, hogy már a hét vége felé tartunk. Pénteken már Gáboron is, aki egész héten éjszaka is őrizte a sátrat, látszanak a fáradtság nyomai, de egymást erősítjük. Vasárnap a NEJ is nagy programokkal várja a látogatókat, de a láthatatlan színház több, mint 60 ember hívott be a sátorba. A tékozló fiú példázatát elevenítették meg evangélikus teológusok láthatatlanul, de minden egyébbel érzékelhetően. A sokak közül szeretnék kiemelni egy fiút és egy lányt, akiket sikerült meggyőzni arról, hogy próbálják ki. Mindketten szűk borruhában, festett hajjal, orrbavalóval hagyták, hogy bekössük a szemüket. Mikor kértek, elmentek és öt perc múlva hoztak még hat punkot, a haverjaikat. Ok is vágytak az Atyai ölelésre...

A záró együttléten már minden ének harsogott, és a három lelkész együtt fejezhette ki örömét az elmúlt hét felett. A gyülekezettel együtt adtunk hálát Istennek, hogy ilyen nagy lehetőségeken is keresztül vitt bennünket és adta Lelkét, hogy sokak megtérjenek.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Pápa, 2000. június 27.

Ülök a számítógép mellett és visszaemlékezem az elmúlt hétre. Még megvan az izomláz a tegnapi sátorbontásból, de valami furcsa érzés is megmaradt. Valami olyan, amit nehéz leírni, megfogalmazni, de ezzel a jóleső érzéssel most mégis pontokba szedem a múlt hét örömeit: Együtt voltunk Isten igéje körül. Összeértünk és összeértünk összeért a kezünk és a szívünk felekezettől függetlenül összeértünk a közös szolgálatban és végre a közös hitünk erősít minket Isten tényleg megadta!

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Utóirat:

Ma megjelent a Pápai Hírlapban egy cikk, melyben a következőt olvashatjuk:

"A Sportcsarnok mellett felállított sátraknál reggeltől estig nagy volt a nyüzsgés. Elmondhatjuk, hogy a pápai evangélikusok, reformátusok és baptisták együttes munkájának köszönhetően nagy volt az érdeklődés. ... A szervezők nagy vágya volt, hogy ezzel az egyhetes misszióval a családokat ériék el a gyerekekkel, szülőkkel, nagyszülőkkel együtt, s szeretnék, hogy azok, akik a sátortemplomban Jézusról hallottak, bekapcsolódnának egy - egy közösségbe, bármely felekezethez tartozóan is."

Úgy legyen!

Koczor György

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Kedden délelőtt történt

Szemerei Nórával kedves meghívásnak tettünk eleget: június 20-án, Pápára hívtak minket, hogy a Templomsátorban készítsünk délelőtti gyermekprogramot. Templomsátor, ízlelgettem a szót. Mit takarhat ez a kifejezés? A sátoros ünnepek jutottak eszembe, amikor egy-egy falunak az apraja-nagyja összegyűlik, együtt énekelnek, imádkoznak, beszélgetnek, igét hallgatnak, közösen étkeznek. Testi-lelki táplálékot nyújt egy-egy ilyen "sátoros" ünnep. Bevallom őszintén, én még nem vettem részt ilyen alkalmon. Ezek után nagy várakozással néztünk a délelőtt elé.

Az igazat megvallva, hatvan gyermekre számoltunk, de nem igazán hittük, hogy lesznek annyian. Húsz-harminc gyermek volt előző nap, gondoltuk, nem lesz ez másképp kedden sem, amely nap az evangélikusoké volt. Közel nyolcvan gyermek jött el, vidáman, várakozással telve. Persze ebben az is közre játszott, hogy várták az amerikai bohócokat, akik az előző nap megígérték, hogy másnap újra eljönnek, s arcokat fognak festeni. A délelőtt mottójának egy Kis herceg idézetet választottunk: ". Jól csak a szívével lát az ember, ami igazán lényeges az a szemnek láthatatlan..."

Készítettünk "barátságkenyeret", ki-ki elmondhatta, hogy milyen "hozávalók" szükségesek az elkészítéséhez. Beszélgettünk a szeretetről. Együtt énekeltük, hogy Jézus a szívünkbe lát, szemünkbe néz, fogja kezünk, és együtt megy velünk, nézi az utat, merre megyünk. Mindig ott van velünk!

A nagysátorból kijövő gyermekcsereg kezébe aszfaltkrétát adtam, mondván rendezzünk egy rögtönzött versenyt. Születtek bohócok, virágok, állatok, házikó, de kereszt és templomtorony is, amint ez a képen is látható.

Galgóczi Mariann

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

BEMUTATJUK A MÖSZT

Árvíz után

Bár lassacskán nyár vége van, de még mindig folynak a tavaszi, tiszai árvíz utáni újjáépítés munkálatai, a Magyar Ökumenikus Szeretetszolgálat teljes erőbedobással dolgozik ezen a területen (is). A szolgálat vezetőjét, Lehel László evangélikus lelkészt először arról kérdezem, milyen tapasztalatokat szerzett ennek a nagyszabású segélyakciónak a lebonyolítása kapcsán?

Az együttműködésben nagyon sok jó kapcsolatra tettünk szert. A jó segélyezésnek egyik alapfeltétele, hogy minden település vezetőjével jól együttműködjünk. Mi törekszünk a célzott segélyezésre, tehát nem az a filozófiánk, hogy valamit kapunk, és azonnal rohanunk a helyszínre és szétosztjuk, hanem fordított a sorrend. A legutóbbi, tiszai árvíznél három helyre delegáltunk munkatársakat, akik folyamatosan gyűjtötték és leellenőrizték az információkat, majd ezeket mi újraegyeztettük, és csak ezután történt a segélyek beszerzése. Önkormányzatokkal, helyi lelkészekkel is együtt dolgozunk egy-egy ilyen akció során, jó eredménnyel.

Sajnos nem először sújtja hasonló természeti katasztrófa az országot. Hogy látjátok: nem csökkent az emberek adakozókedve,

segítőkészsége?

Több éves tapasztalatunk, hogy évek óta növekszik az adakozói készség! Ezt igazából a média nem is fogta fel, nem is érzékel(tet)te, hogy a legegyszerűbb emberek azok, akik a leggyorsabban reagálnak. Nagyon sok nyugdíjas van az adakozói körünkben, akik rendszeresen ajánlanak fel összegeket. Sok esetben azt is odaírják a csekkre, hogy "mi a nyugdíjból adjuk a támogatást, küldjenek minél több csekket, hogy minden hónapban részletekben tudjunk fizetni, mert egy évben egy egyszeri, nagy összeg nekünk sok lenne..."

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Nem lomtalanítás...

Ha az emberek látják, hogy szolidaritásra van szükség, a felebaráti szeretet közvetlen megélésére, akkor lehet rájuk számítani! Nagyobb gondot jelentett az elmúlt években az, hogy felnőtt egy olyan gazdagabb, tehetősebb réteg, amelynél az erkölcsi felelősségvállalásnak ezt a formáját nem igazán látjuk, és ez a többi segélyszervezet tapasztalata is. Ugyanezt érzékeljük a nagy cégek esetében is: adakoznak olyan akciókra, amelyek jó kampányt jelentenek nekik, de amikor egy szociális tevékenységet kell támogatni, és nem biztos, hogy a cég neve meg fog jelenni a tévében aznap 3-szor,4-szer, akkor meggondolják magukat. Tehát összefoglalva: a "hétköznapi" emberek mellettünk állnak, és ezért nagyon hálásak vagyunk, de meg kell értetnünk más rétegekkel is, hogy ez nem kötelesség, de rendkívüli helyzetben el kell gondolkodni azon, hogy mím van, amit megoszthatok a másikkal. És amit megosztok, az ne az legyen, amit már úgyszólván kidobásra szántam, hanem kitűnjék, hogy itt egyfajta áldozatvállalásról van szó az adakozó részéről is. Erről ritkán beszélünk, de az adakozó lemond valamilyen célkitűzéséről annak érdekében, hogy azt az 5-10-15 ezer forintot odaadja valamilyen célra. Tehát nem lomtalanítás, hanem áldozatvállalás. És ha ezt megérti ez a társadalom, akkor nagyon sok erőt tudunk megmozdítani, és sok tartalékunk lesz még.

Mekkorára tehető a MÖSZ adakozói bázisa, és hogyan tartják velük a kapcsolatot? Fontos-e egyáltalán, hogy rendszeres és kétirányú legyen a kapcsolattartás?

Igen, rendkívül fontos, és erre mi nagyon nagy súlyt helyezünk! Az adakozói körünk úgy 13-15 ezer között ingadozik (magánszemélyek és cégek), s őket nyilván is tartjuk. Jelzésekppen említem: az árvíz során éppen a MÖSZ gyűjtötte nagyságrendileg (forintban) a legnagyobb összeget.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Ez egyértelműen a bizalom jele!

Azt remélem, hogy igen, erről van szó, és nem csak egy nyilvános akcióról, ami publicitást jelentett. Én hiszek benne, hogy e mögött komoly erkölcsi elszántság húzódik, és az is, hogy akik már eddig adományoztak nekünk, azok újra visszatérő adakozóink. Nagyon sokan megköszönték levélben, hogy ok első ízben találkoznak olyan szervezettel, amely ilyen rendszeresen levelezik velük. Tudniillik nemcsak hogy visszaigazoljuk az összeget, hanem beszámolunk a tevékenységünkről is, mit csinálunk, mire költöttünk, meg hát a gondjainkról is egy kicsit. Ha megtisztel valaki az adományával minket, akkor ez ránk nézve egyfajta kötelezettség. Egyébként közel 50 főállású munkatársa van a szolgálatnak, de önkéntesek sora is

bekapcsolódik időről időre, ingadozó létszámban.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Segélyezés buktatókkal: "vaj vagy margarin?"

Milyen gondokkal kell szembenézni egy ilyen munka során?

Nehogy azt gondolja bárki is, hogy a segélyezés valami nagyon "sima" terület. Rengeteg buktatóval jár! A magyar közvéleményben a segélyezés olyan, mint a foci. Mindenki azt gondolja, hogy ért hozzá. Kapok valamit - viszem - szétosztom. Vagy kimegyek X város főterére, elkezdek tejet osztani, és a végén rendőrséget kell hívni, karhatalmat, hogy rendet csináljon... Azt látjuk, hogy a segélyezés egy szakmává vált, amit komolyan kell venni. Nagyon sokfajta ismeret kell ahhoz, hogy egy segélyprogramot jól le lehessen bonyolítani. Először is tudnunk kell, hogy mely réteget akarunk segíteni. Egyetlen szeretetszolgálat sem képes mindenkin segíteni, minden problémát megoldani. Csak közösen lehetséges. Tisztázni kell a réteget: "ennek igen, de azon túlmenően már nem." A buktatók ott következnek be, ha nem voltunk elég alaposak, és olyan segélyezést indítunk be, amit más is csinál. Vagy: egyszerre 2-3 forrásból jutnak emberek ugyanahhoz. Vagy - Uram bocsá, emberek vagyunk - valaki, aki ügyeskedni akar, ide is-oda is be akar állni segélyért. Esetleg nem mondja el, hogy ő már kapott az önkormányzattól az újjáépítésre, tehát neki nem is járna plusz támogatás.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Hogyan lehet mégis elejét venni ezeknek a rossz érzést keltő helyzeteknek?

Minden esetben nagyon körültekintően kell eljárni, minden partnerrel egyeztetni kell, ki mit ad, mit csinál. A másik gond a szétosztás nehézsége. Ismerjük: csomagot osztunk, az egyikben vaj van, a másikban meg "csak" margarin. Ezen ugye rögtön össze szoktak veszni. Ezért kezdenek a segélyszervezetek ráállni olyan egységcsomag-rendszerre, aminél nincs különbségtétel, így az egyik nem kap többet, mint a másik.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Konvoj, fegyveres kísérettel

A külföldi segélyakciók sem mindig probléma-mentesek. Melyek azok a veszélyek, amelyekkel idegenben számolni kell?

A buktatóknak egy másik vonala már nem Magyarországra jellemző, olyan távlatokba vezet, ami egy missziói lapnak is a távlata: amikor külföldön jelenik meg a szeretetszolgálatunk, a Kaukázusban, Bosznia-Hercegovinában, a volt Jugoszláviában, Koszovóban vagy éppen Csecsenföldön. Itt az a veszély áll fenn, hogy ellopják a szállítmányt, felfeszítik a raktárainkat, megtámadják a szállítmányt, az emberekről nem is beszélve, hogy milyen (élet)veszélynek vagyunk kitéve. Ma már az egész világ arról beszél, hogy hova-tovább katonai kíséret kell a segélyek célba juttatásához, mert vannak bandák, amelyek erre specializálódtak. Olyan nagy a nyomor, hogy igazából csak ebből tudnak "megélni". Vagy ha nem is a megélésre, de más célra használják. Emiatt olyan védelmi-biztonsági rendszereket kell kiépíteni, ami pénzbe kerül, és hát nem "ildomos", hogy egy szeretetszolgálat erre költsön. De mégis kénytelen megtenni, mert

különben egyáltalán nem jut célba a segítség.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Térjünk békésebb területre: Magyarországon milyen az együttműködés a nagy szeretetszolgálatok között? Van-e párbeszéd, vagy ki-ki a másiktól függetlenül végzi a munkáját?

Egy folyamat részeként ma már kialakult egyfajta együttműködés. Ez konkrétan azt jelenti, hogy a mi partnereink közül a Caritast tudnám kiemelni, amelyik esetében többször is megtörtént, hogy nagy akciók során területi egyeztetést tartunk. Éppen a napokban tárgyaltunk erről, hogy ki milyen településeket fed le. A Caritasnál ezt el lehet mondani, ok is, mi is törekszünk arra, hogy a koordináció még magasabb szintre jusson. Kevésbé mondható el ez a Magyar Vöröskeresztről és a Magyar Máltai Szeretetszolgálatról, annak ellenére, hogy a személyes kapcsolatok nagyon jók, sőt, most a Szociális és Családügyi Minisztériumban megalakult Karitatív Tanácsnak ez az említett négy segélyszervezet lett a tagja. (Az elkobzott áruk felhasználásáról dönt majd.) Tehát ezen a szinten egy kiszámítható együttműködés kezd kialakulni.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Dolgozik a konkurencia

Mi áll akkor az útjában a teljes egyetértésnek?

Nehezebb a helyzet ilyen rendkívüli katasztrófák esetén, mint most a tiszai árvíz, vagy tavalyelőtt, Kárpátalján. Hogy ez miért van így? Talán mert ezen a téren is egy szolid konkurenciával kell számolni. Mert az a szervezet, amelyik először jelenik meg a helyszínen, Uram bocsá, sokat hallják a rádióban, tévében, az több adományra számíthat. A dolgoknak ez a dialektikája. És hát ezért is késztetve érzik magukat a szervezetek, hogy gyorsan cselekedjenek. Egy jó, egészséges konkurencia igazából nem baj, én sem kifogásolom, mert ez az életnek a velejárója, de ha csak ez viszi előre a dolgokat, és nem a belső elkötelezettség, a lelkiesség... De én azért jó reménységgel vagyok, mert az elmúlt 9 év azt mutatja, hogy egyre inkább közelednek ezek a szervezetek egymáshoz.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Szó esett már az árvízről, de ez a MÖSZ munkájának csak egy kicsiny szelete. Hol találkozhatunk még a munkatársaikkal?

A katasztrófa-segítségnyújtás valóban csak az egyik területünk. Emellett egyre bővülő szociális munka folyik Magyarországon, családsegítő és gyermekjóléti szolgálataink vannak, tehát állami szociális feladatokat vállalunk át önkormányzatoktól (ezek kötelező állami feladatok). Működnek anya-gyermek otthonaink, utcagyerekekkel foglalkozunk. Az élet tényleg nem áll meg számunkra. Ez egy nagyon feszített szakasz volt (az árvíz időszaka), mert minden erőt át kellett csoportosítani.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Protestáns nyitottsággal

Van-e valamilyen missziói jellege a MÖSZ munkájának?

Az alapító okiratból egyértelműen kiderül, hogy a MÖSZ nem végez missziói tevékenységet. Azonban ha a cselekedeteket nézzük, és azt, hogy hol, milyen közegben jelenünk meg, akkor azt kell mondanom, hogy ez közvetve mégiscsak misszió. Egy nagyon távoli példát hadd mondjak: dolgoztunk olyan muzulmán környezetben keresztény szervezetként, ahol szinte valamiféle megbékélési szolgálatot végeztünk azzal, hogy éppen keresztények muzulmán menekülteket és bajbajutottakat segítettek. És ennek egy nagyon szép együttműködési vonala jött létre egy-másfél év után, nem volt hiábavaló. A magyarországi protestáns egyházak jelentős szerepet játszanak ebben a szeretetszolgálatban. Megvan e mögött az a protestáns nyitottság is, hogy mindig a bajbajutott emberre koncentrálnak. És azért hangsúlyozzuk azt minden közegben, hogy itt a magyar protestáns egyházak lelkisége működik a MÖSZ szolgálatán keresztül. Törekszünk arra, hogy ez ismertté váljon minél szélesebb körben, így ebben az értelemben egyfajta missziói jelleget határozhatunk meg a munkánkban.

Evangélikus lelkészként vezeted a szeretetszolgálatot. Időben belefér-e egy gyülekezet gondozása az itteni kiterjedt tevékenységed mellett?

Dunaharasztiin voltam nagyon hosszú ideig gyülekezeti lelkész, és egy hosszas vívódás után jutottam el erre a döntésre, hogy a kettőt együtt nem lehet végezni. Mint lelkész, én nagyon sokat látogattam, döntőnek tartottam a közvetlen kapcsolattartást, a családlátogatást, a gondokkal való megismerkedést, a hétköznapi életben való részvételt. Itt egy más összefüggés-rendszerbe kerültem, és ezzel tisztességesebb volt szembenézni. A lelkészi munka nem állhat abból, hogy a lelkész vasárnap elmegy, prédikál, kezet fog mindenkivel, és utána hazamegy. Ennek a gyülekezet látja kárát.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Végül hadd kérdezzem meg: mit tegyen az, aki adománnyal szeretné támogatni a munkátokat?

Mivel ezt a magazint keresztény emberek olvassák, ne feledkezzünk meg arról, hogy ezt a munkát imádságban is kell tudni hordozni. És az is nagy segítség lehet, aki "csak" ezt tudja megtenni. Aki szívből teszi, az sokat fog tenni, ebben egészen biztos vagyok. Mi célzottan dolgozunk, tehát pénzádományokat várunk a jól ismert számlaszámunkra a MÖSZ általános tevékenységére.

Kőhádi Dorottya

A MÖSZ számlaszáma: OTP - 11705008-20464565

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

KÜLMISSZIÓ

Négy éves missziói küldetésből tért haza Bálint Zoltán és családja

Pápua Új-Guineából. Az alábbi cikk egyfajta összegzése a négy esztendő szolgáltatásnak.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Víz a faluban - egy az 58 projectből

A Toyota Landcruiser nyikorgó karosszériával, de egyenletesen zümmögő motorral kerülgette a keskeny utat szinte egyenletesen beterítő kátyúkat. Bennszülött munkatársaim egykedvűen lélegezték be a finom vulkáni hamu porát. Éjszaka volt ugyan egy hatalmas felhőszakadás, de néhány óra alatt a fejünk felett izzó Nap már mindent felszárított, és ugyanolyan porban vezettem, mint néhány évvel ezelőtt Zimbabwében, a Kalahári sivatag szélén. Pedig itt igazán sok az eső, évi 4500 mm felett van. Gondolataim azonban nem időzhetek sokáig a múltban, mert a következő hatalmas alámosás maris csörömpölve rázta az autó hátsó részében a rakományt, a Gom falucska vízellátásához meg szükséges anyagokat.

A nádzabi repülőtérre vitt az utunk, hogy onnan helikopterrel repüljünk a lowai kis füves repülőgép leszálló pályára, ahol már vártak a vízellátáshoz szükséges csövek, cementes zsákok, műanyag víztartályok, hogy onnan helikopterrel repüljenek fel a teherrel megmászhatatlan hegyoldalban rejtőző kis faluba. De addig meg hosszú az út, s gondolataim újra meg újra elkalandoztak. Most éppen azon a szakaszon vezettünk keresztül, ahol egyszer az esti sötét esőben a mozgó autóm lezárt, de kulccsal be nem csukott hátsó részéből úgy loptak ki egy generátoros hordozható szivattyút, hogy azt sem én, sem utastársam nem vette észre. Sajnos a közbiztonság soha nem volt jó ebben az országban, s napjainkban sem javul. Nyikorgó Toyotánk az egyik hiteles tanúja ennek az állításnak. Szegény rövid két éves élettartama alatt annyit élt már át, ami három autónak is sok lenne. Meg egy hónapos sem volt, amikor ugyanezen az úton megrakodva felborultak vele. Fel évig tartott, amíg kitartó utánajárásunk következtében megjavították. Sajnos egy kicsit megviselten került ki a műhelyből: kicsit ferdén, rosszul záró ablakokkal, elektromos hibákkal, nyikorogva. De azért nagyon hűséges tagja a csapatnak, motorikusan soha nem hagyott minket cserben és ugyanolyan erős, mint sok más társa.

Következő kalandjának nemcsak ő volt a szenvedő alanya, legalábbis ő nem volt életveszélyben. Munkatársaim azonban igen. Mount Hagen közelében evangélikus templomok mellé építettek víztartályokat, hogy a viszonylag nagy tetőfelületről összegyűjtsék az esővizet. Az egyik este vacsora közben felfegyverzett (a helyi lakosok által ismert) rablók lepték meg őket a kis szobában. Csőre töltött fegyverrel a sarokba tereltek őket, a gépkocsivezető nyakára hatalmas éles bozótvágó kést szorítottak és követelték a kulcs átadását. Embereim hőiesen próbálták tagadni, hogy náluk lenne a kulcs, ami egy tíz perces motozáshoz vezetett, töltött fegyverekkel szembe nézve, késsel a nyakon. Végül is megtalálták a kulcsot, és embereim búcsút mondhattak a gépkocsinak. A rendőrség másnap hozzálátott az autó kereséséhez. Hamarosan meg is tudtak, hogy hova vezettek el. A követését azonban megtagadták, mert abban a faluban, ahova elvitték, a rablók sokkal jobban fel vannak fegyverezve, mint a rendőrség. Tehetik, mert sokak szerint e falu lakosai az egyik korábbi miniszterelnök rokonai.

Hogy most mégis ugyanebben az autóban ülve közeledtünk Nádzabhoz, az isteni csoda. Hogy hogyan kaptuk vissza, azt nem részletezem, mindenesetre egy biztos: e nélkül a terepjáró kis

teherautó nélkül messze nem tudtunk volna felmenni 58, és megvalósítani 36 projectet a négy év alatt, melyek összértéke magyar viszonylatban 150-200 millió forint között van.

Természetesen nem tudok mind a 36 projectről részletesen beszámolni az MM olvasóinak. Ha azonban tovább folytatjuk utunkat a helikopter felé, akkor bepillantunk az egyik legsikeresebb munkába, melynek sikere - mint mindig- egy kicsit rajtunk is múltott, a főszereplője azonban a helyi faluközösség. Gom falu kétnapi járóföldre van a főúttól (nekem valószínű 3-4 napi járóföldre), s ezen az úton talán nincs egyetlen kilométer vízszintes terep sem. Próbált-e már valaki az olvasók közül másfél-két órát folyamatosan, negyvenöt fokos emelkedőn felfelé menni? Ha igen, az tudja, hogy rendszeres heti többszöri gyakorlás nélkül másfél óra után az ember valamennyi lábizma begörcsöl. Hát ilyen utakon még az edzett helyiek sem vállalták az anyag háton való felhordását. Viszont tudatában voltak annak, hogy igen drága és nagy jelentőségű dolog az, hogy megszerveztük számukra a helikopteres anyagszállítást, és ennek megfelelően ok a maguk részét derekasan elvégezték. Időben befizették az "önrészesedésüket", ami összköltség tíz százaléka, előkészítették a terepet a munkákra, kiásták az árkokat a csővezeték számára, és megépítették a víztartályok beton alapjait. Idő közben mi kisrepülőgépet béreltünk a "Missionary Aviation Fellowship"-tol (missziói repülési alapítvány), és a munkálatokhoz szükséges anyagokat a Gom falutól mintegy három kilométerre lévő Lowai repülőgép leszállópályára szállítottuk.

Nemsokára mi is ott leszünk, mert időközben megérkeztünk Nadzabra és a levegőben már látjuk a helikopterünket közeledni. Nagyon olcsón kaptuk meg mára, mert az SIL bibliafordító helikoptere, és ma reggel már elvitt egy bibliafordító misszionáriust itt valahova a hegyek közé. Ezért nekünk nem kell fizetni az Ukarampa-Nadzab közötti útért, csak az ezen felüli kilométerekért és időért. A pilóta, egy magas, vékony, kedves amerikai, mosolyogva köszönt minket, Bonnie-t, a helyettesemet, engem és Marcit, akit ma operatőrnek viszek magammal, hogy fényképeket és videó felvételt készítsen.

Az utunk keskeny folyóvölgyet követ, és óvatosan kell haladnunk, mert a gép teljes teherbírásáig meg van rakodva. Magunkkal kell ugyanis vinnünk az anyagszállításhoz szükséges üzemanyagot, ami ennél a helikopternél 180 liter óránként. Gond nélkül eljutunk Lowaira, ahol lerakjuk az üzemanyagot, és megpróbálunk felmenni Gom faluba, hogy leellenőrizzük azt a helyet, amit az anyagok lerakodásához készítettek elő. A falu azonban felhőben van. A felhőgomolyagok között néha megpillantunk egy-egy házat, ami reményt ad arra, hogy ha türelmesek vagyunk, és szerencsénk van, kis idő múlva talán kitisztul az ég és leszállhatunk a faluban. Addig visszamegyünk Lowai-ra és előkészítjük az anyagokat a légi útra. Segítség van bőven. Az egész falu körülöttünk tolong, de mi csak a falu vezetőinek engedjük meg, hogy részt vegyenek ebben a nem mindennapi eseményben. Azt viszont világosan megmagyarázzuk nekik is, hogy amikor a helikopter mozog, rajtam és Bonnie-n kívül senki nem lehet a közelben. Valószínű, sikerül is jól megijeszteni őket, mert amikor az első szállítmányt akasztom a fejem fölött néhány arasszal a levegőben egyensúlyozó helikopter aljára, síri csendben figyelni apraja-nagyja, hogy túlél-e ezt a kockázatos vállalkozást. Amikor viszont felemelkedik a helikopter az első rakománnyal, körülbelül egy kilométer poliészter csővezetékkel, a kitörő lelkesedésnek és ujjongásnak nem lehet határt szabni.

Nem kisebb az ujjongás a faluban sem, amikor először megérkezik az évek óta várt, talán már csak kétségekkel remélt szállítmány, ami elsősorban a nők életét teszi majd könnyebbé. Ma még a fejükön kell hordani hatalmas kannákban a vizet fölfelé a hegyoldalban, olyan

meredek, csúszós lejtőkön, ahol a legtöbb európai ember teher nélkül is hősnek érezte magát, de néhány nap múlva a víz a faluban több helyre megépítendő csapokból magától fog folyni. Egészséges, tiszta ivóvíz.

Addig meg egy gyors megbeszélés, a teendők véglegesítése a mérnökkel (mármint velem), néhány nap jól szervezett munka a Lutheran Development Service harcedzett munkavezetőivel, a feladatok egyenlő elosztása, a csapatok helyének igazságos kiválasztása, egy kis árokásás, a víztartály elhelyezése, bekötése... és már folyik is a víz. Minden világos.

A lelkesedés azonban nem tenghet túl. A helyi lelkész és a falu vezetői tudják, hogy Isten áldása nélkül hiába dolgoznak az építők. Hálájuk kifejezésére amúgy is szívesen gyűlnek össze a templomban néhány percre. Ez pedig nekem is kiváló lehetőséget ad arra, hogy az erre az alkalomra tartogatott, magyar adományokból vásárolt pidzsin nyelvű Bibliákat átadjam a gyülekezetnek. S az átadás során miről is beszélhetnek másról, mint forrásokról. A fizikai élet forrásáról, az ivóvízről, és a lelki élet forrásáról, a Bibliáról, és Urunk Jézus Krisztus igéjéről:

"Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik. De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, nem szomjazik meg soha. Az a víz amit én adok, az örök életre buzgó forrás lesz." Jn.4,14.

Bálint Zoltán

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Részlet a Bálint Zoltánékat kiküldő Bajor Misszió igazgatójának, Hermann Vorländernek, a magyar Külmissziói Egyesülethez írott leveléből:

"...Bálinték jelentést tettek nálunk és nagyon hálásak vagyunk szolgálatukért. Készek vagyunk megvizsgálni annak a lehetőségét, hogy Magyarországról a Bajor Misszió közreműködésével misszionáriust küldjünk ki valamelyik afrikai partneregységünkbe. Kérem, tájékoztassanak terveikről..."

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

MM-MEDITÁCIÓ

Fabiny Tamás: A keresztnek nincsen fogantyúja

Jó néhány évvel ezelőtt egy japán teológus könyve jelent meg ezzel a meghökkentő címmel: "A keresztnek nincsen fogantyúja". Képzeld magunk elé ezt a bizarr képet: Jézus keresztordozásra szólító szava nyomán emberek csoportja indul a Mester után a Golgota felé. Kezükben kis kereszt, amire bőrből készült ízléses kis fogantyú van erősítve. Ennél fogva viszik, talán még lóbálják is. Mint egy színes sporttáskát. Vagy ahogy a diákok vállán hányaveti módon ott a hátizsák, rajta mókás feliratokkal. Ahogy az üzletember markolja egyik kezében az akta-, diplomata-, vagy pilótatáskáját, másik kezében szorongatja mobiltelefonját. Megannyi sikerorientált és öntudatos ember, ruganyos léptekkel. Esetleg zselézett hajjal, fülbevalóval, no meg a tárcában lapuló különféle bank- és devizakártyákkal.

Ám a keresztnak nincs fogantyúja. Jézus kereszthordozásra hívó szava nem a fenti kétes értékekkel kecsegtet. Igéje éppen kényelemkereső szemléletünket veszi célba: "Ha valaki nem hordozza a maga keresztyét, és nem jön utánam, nem lehet az én tanítványom." (Lk 14,25). Jézus mindezt úgy hirdeti meg, hogy nemcsak beszél a kereszthordozásról, hanem személyes példát is ad rá. A kereszty az ő korában nem dísz tárgy, hanem kivégzési eszköz volt. Nem az esztétika, hanem a kínzások világába tartozott. Nem a dicsőség, hanem a szégyen jele volt. A keresztyet nem a hasán, hanem a hátán hordta. Nem torony tetejére vagy falra helyezte, hanem magára vette. A lehető legkényelmetlenebb testtartásban hordta. Engedte, hogy horzsolja, nyomja, megsebezze őt a kereszty. Görnyedezett az irdatlan súly alatt. Földre is rogyott tőle.

Éppen ez lehet vigasztaló a mai ember számára is. Amikor mi megbotlunk. Amikor érezzük a kereszty karcosát. Amikor szenvedünk attól, hogy "tér és idő keresztyjére vagyunk feszítve" (S. Weil). Amikor keresztnak érezzük a magányt, vagy éppen a közösséget. Amikor megérint minket a betegség vagy a halál közelsége. Amikor tehetetlenül szemléljük a szennyezett folyókat, a leégett erdőket, az irracionális brutalitást. Vigaszt jelenthet, hogy láthatjuk az előttünk járó, keresztyt hordozó Jézust.

A keresztnak nincs fogantyúja. Tanítványait is erre a kereszthordozásra hívja Jézus. Nem kényelmes útításkával indít útnak. Nem is laza kis tarisznyával, mint az iskolai ballagókat. Pedig a kényelemszerető keresztyének szívesen vennék, célszerűbbnek tartanák, ha nem a járást lassító és a mozgásban akadályozó keresztytel kellene haladniuk, hanem egy könnyű, mégis minden szükséges holmit magában rejtő útításkával. Ám csak a keresztyt hordozva lehetünk igazából Jézus tanítványai.

A keresztnak nincs fogantyúja. Most még nehéz. De eljön majd az idő, amikor - Pilinszky szavaival - "az Atya, mint egy szálkát / visszaveszi a keresztyt, / (...) / Akkor azt mondjuk: szeretlek. Azt mondjuk: / nagyon szeretlek. S a hirtelen támadt tülekedésben / sírásunk mégegyszer fölszabadítja a tengert, / mielőtt asztalhoz ülnénk." (Mielőtt)

Fabinyi Tamás

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

"Herr Weg"

"Én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy."

(1Móz 28,15a)

Emlékszel még az első gyermekcipődre? Talán hasonló volt, mint ez itt. Ilyen vagy ehhez hasonló kis cipőkben tettük meg az első fontos lépéseket. Felfedező útra indultunk, megismerni a világot. Azóta nagyon hosszú idő telt el. S bizony, milyen sok cipőt elhordtunk, és milyen sok utat bejártunk. Életünk útjai páratlan utak, kinek-kinek magának kell megtalálnia, bejárnia a sajátját. Vajon hová vezet? Vajon hová megyünk mi ezen az úton?

Emlékezzünk csak, hogyan tanultunk meg járni. Egyedül nem ment! Szükségünk volt egy szerető ember, egy édesanya, egy rokon, egy testvér közelségére. Aki mindig ott állt mellettünk, aki engedte, hogy megtegyük az első bizonytalan lépéseket, aki engedte, hogy elessünk, de aki azután felemelt, talpra állított, leporolt, letörölte a könnyeinket maszatos arcunkról.

Németországban egyszer egy érdekes kiránduláson vettem részt. Egy több, mint ezer méter magas, sziklás helyre kirándultunk. Az idegenvezetőt mindenki csak "Herr Weg"-nek, vagyis "Út Úr"-nak

nevezte, mert egy bizonyos magaslaton túl, amikor már az ösvény eltűnt, azt mondta nekünk: "Innentől kezdve most már mindenki csak a nyomomba lépjen, mert ettől kezdve már én vagyok az út!" És bizony a nyomába kellett lépünk, ha nem akartunk elesni, vagy lezuhanni a meredek szikláról.

A megtett életutamra gondolva elmondhatom, hogy számomra Jézus a Herr Weg, az Út Úr. Hiszen Ő nem olyan, mint a modern korban írt útjelző táblák, amelyek csak mutatják az utat, de nem járnak rajta.

Jézus végigjárta az élet valamennyi útját, Ő megismerte az élet valamennyi magasságát és mélységét. Az előttünk álló hónapban is sokféle út vár ránk. Ha Jézus szavára figyelünk, sok zsákutcát, sok csalódást, sok elesést kerülhetünk el. Engedjük, hogy Ő vezessen. Hiszen egyedül csak Ő, Jézus Krisztus, az Isten Fia képes életünkben és hitünkben újra és újra erőt adni, felemelni, talpra állítani. Engedjük, hogy Ő vezessen!

Szabados Regina

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

RÁDIÓMISSZIÓ

ÖRÖMHÍR HATÁROK NÉLKÜL

Ezzel a címmel készült 15 perces filmösszeállítás a finn rádiómisszió munkatársainak, Juha Vähäsarjának és Matti Korpiahonak a közelmúltban tett látogatásáról a Vajdaságban és Erdélyben. A Sanansaatajat, azaz Hírvivők nevű szervezet, immár hosszú évek óta, az Evangélikus Missziói Központtal együttműködve, a határon túli magyarság közötti rádiómissziós munkát támogatja. Ez a segítségnyújtás anyagi és technikai eszközök biztosításán túl személyes kapcsolatokban, látogatásokban is megnyilvánul. Ennek jegyében töltöttünk egy hétvégét a Vajdaságban. Szabadkán olyan különös finn-magyar nyelvű istentiszteleten szolgálhattak finn vendégeink, melyre ellátogatott a belgrádi finn nagykövét is munkatársaival. Bajsán a helyi gyülekezet felejthetetlenül gazdag vendégszeretetét élvezhettük, és meglátogattuk a maroknyi, németajkú verbászi gyülekezetet is. Igazi élmény volt a bácskatopolyai rádiónál tett látogatásunk, ahol Bakos Margit szerkesztő örömmel számolt be arról, hogy milyen kedvezően fogadják a hallgatók az evangélikus rádióprogramokat, melyeket Dolinszky Árpád szuperintendens, fia technikai segítségével, állít össze a bajsai parókián berendezett kis stúdióban. A topolyai rádió műsorát az FM 97,8-as frekvencián, valamint közép hullámon, 1170 kHz - en lehet fogni, ez utóbbit dél-kelet Magyarországon is, amit hallgatói levelek is visszaigazolnak.

A Vajdaságból még rövid időre Aradra is átlátogattunk, ahol a helyi evangélikus gyülekezet lelkésze, Tóthpál Béla lelkes rádióamatőrként az Evangélikus Rádiómisszió programjait is felhasználja. Romániában magyar evangélikusnak lenni, dupla szórványsorsot jelent. Ebben a nem könnyű helyzetben sokat segíthet a rádiómisszió, amely egyaránt elérheti a nagyvárosok és a kis falvak kisebbségi magyarságát az evangélium örömeivel. Jelenleg a kézdivásárhelyi és sepsiszentgyörgyi rádiók közvetítik rendszeresen az Evangélikus Rádiómisszió "Lélektől lélekig" című adásait. De nagyon reméljük, hogy az együttműködésre kész erdélyi rádiók sora a közeljövőben bővülni fog.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

KAZETTAMISSZIÓ

ÉNEK ÚTJAIN

A határokon átnyúló, nemzetközi, missziói együttműködés eredményeként a napokban jelenik meg az Evangélikus Missziói Központ kiadásában Pekka Simojoki, Anna-Mari Kaskinen és Jaakko Löytty finn énekszerzők dalainak válogatása CD-én és kazettán a pilisi Izsóp együttes énekes közreműködésével. A hanganyag különlegessége, hogy a szó legszorosabb értelmében véve, nemzetközi, egészen pontosan, finn-magyar együttműködéssel született meg. A hangszeres kíséret ugyanis Finnországból érkezett Pilisre, erre "énekelte rá" az Izsóp együttes a finn dalok magyar fordítását oly módon, hogy a keverés fontos munkáját is vegyes csapat végezte: Pekka Simojoki, Pekka Nyman, valamint a Missziói Központ technikusai, Farsang Áron és Tagai Péter. A CD, illetve kazetta megjelenését a Finn Misszió (FELM) anyagilag is támogatta. A 15 dal, amely részben már ismert az Új ének című gyűjteményből is, az eredeti finn nyelven kívül, svéd, német, angol, és észt nyelven is megjelent. A FELM külön magazint ad ki rendszeresen az ének és zene missziói szolgálatáról. Reméljük, hogy ez a most megjelenő hanganyag is jól beleilleszkedik majd ebbe a munkába.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

VEKKER

HANGYA-PERSPEKTÍVA

"Ha pedig a mezőfűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, így öltözteti az Isten, nem sokkal inkább titeket, ti kicsinyhitűek?"

(Mt 6,30)

Ma leheveredtem a fűbe. Sütött a nap, de fújt is a hideg szél. Gondoltam, elbújhatunk a szél elől: leheveredtünk a fűbe. Itt tényleg melegebb van. A fűillatú ágyon el is nyom az álom. Amikor felébredek, egy kis hangya mászik az orrom előtt. Úgy bukdácsol a fűben, mint valami ősrengetegben. Ma délután apu lenyírja majd a fűvet. Kíváncsi vagyok, hogy ez a kis hangya, ami akkorra talán éppen az udvar közepéig jut, hogy számolna be majd erről az eseményről. Ha túléli egyáltalán. Mert biztosan nem nevezné fűnyírásnak. Ha rajzfilmfiguraként karikírozom, hatalmas szemekkel és széles gesztusokkal magyarázná, hogy ő bizony már azt hitte: itt a világvége. Hangorkán és hurrikán csapott le a rengetegre, a halálangyalok által félbe vágott fatörzsek úgy röpködtek, mint a szélbe keveredett pókhálófoszlányok. Az is, amin éppen ő kapaszkodott... Főhősünk öregkorára talán már valamilyen komoly hangyalegenda hőségé lépne elő.

Lehet, hogy így látja a világot felülről Isten is, mint ahogyan mi figyeljük a hangyákét? A fűnyíró Isten, aki egyébként világunkban nagyon népszerű, nem az én Istenem. Az én Istenem ugyanis beköltözött ebbe a hangya-perspektívába. Itt él a fűvek erdejében. Így már én sem félek.

Várom a reggelt és nem félek az éjszakáktól. Várom a reggel színeit. A márványcsendből, mint felhőtoronyból várakozás magasodik az ég felé. Ez már nem a bábeli, ez már nem az a torony. Ez már ajándékba kapott létem katedrálisának tornya. Várlak Uram! Mint gyermekkoromban, jégvirágmezőnek nyomott orral a tavaszt.

Mint fák közt kergetőzve, a hirtelen beállt csendben, a hosszú futás, menekülés és üldözés után zihálásomat visszafojtva lesem: honnan lépsz elő? Tudom, hogy itt vagy. Érzem.

Persze van, hogy megunom ezt a bújócskát. Annyira, hogy ide-oda rohanok, kiabálok, hisztériázom, sírva az avarba vetem magam, hogy Veled nem is érdemes játszani. Ezt nem szeretem. Ilyenkor nem jó. De lassan megtanulom, hogy te soha nem bújsz el egészen. Egyre több időm van megcsodálni a fákat.

Érzem, hogy itt vagy! Figyelek. Lehunyom a szemem. A fák tömegében már nem a szememmel kereslek; érzem, hogy itt vagy. Roppan egy ág a talpad alatt... Ruhád fémgombjáról a szomszédos fa mohos árnyékába fénypont vetül... Elárulja, hogy levegő után kapkods. És kilóg a sapkád is, Uram.

Lépj elé, mint a damaszkuszi úton! Áldj meg, hogy a füvekkel / fákkal együtt én is magokat, gyümölcsöt teremhessek. Fogadj el barátodnak, hogy el ne keveredjek!

Lénárt Viktor

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Levél - mindenkinek

Figyeltelek, ahogy ma reggel felkeltél, és reméltem, hogy beszélni fogsz hozzám, még ha csak néhány szóban is, de megkérdeznéd a véleményemet, vagy megköszönnéd azt a jót, ami tegnap történt veled. De észrevettem: nagyon leköt, hogy kitaláld, mit vegyél fel. Amikor kapkodva készülődöttél, tudtam, hogy lenne néhány perced köszönni, de túl elfoglalt voltál. Egyszer egy ideig várnod kellett, 15 percig tétlenül üldögéltél. Aztán láttam, amint felpattantál. Azt hittem, beszélni akarsz velem, de te ehelyett a telefonhoz rohantál, és felhívtad egy barátod, hogy megtárgyaljátok a legújabb pletykákat.

Egész nap türelmesen néztelek. Végző soron azt hiszem, több dolgod volt annál, mintsem hogy szakítani tudtál volna rám egy kis időt. Észrevettem, hogy ebéd előtt körülnéztél. Talán kínosnak érezted, hogy hozzám szólj, ezért nem hajtottad meg a fejed. Mikor három vagy négy asztallal odébb néztél, láttad, amint néhány barátod röviden beszélt hozzám, mielőtt enni kezdett. Te nem tetted. Rendben. De még mindig van idő, és remélem, egyszer majd fogsz velem beszélni.

Hazamentél. Úgy tűnt, sok dolgod van. Miután néhányat elvégeztél, bekapcsoltad a tévét. Nem tudom, hogy szereted-e a tévét vagy sem, de bármi megy benne, te csak ülsz és gondolatok nélkül nézed a műsort. Ismét türelmesen vártam, míg tévénézés közben megvacsoráztál, de most sem szóltál hozzám. Lefekvéskor túl fáradtnak látszottál. Jó éjt kívántál a családnak, majd bezuhantál az ágyadba és pillanatok alatt elaludtál.

Ez érthető, mert talán fel sem tudod fogni, hogy én mindig ott vagyok melletted. Türelmesebb vagyok, mint gondolnád. Még meg akarlak tanítani arra is, hogy légy türelmes másokkal. Nagyon szeretlek téged, és minden nap várok egy fejbólintásra, egy imára, vagy a szíved egy hálatelt részére. Nagyon nehéz egyoldalúan beszélgetni. Nos, te ismét felkelsz, és én újra várni fogok rád a szeretetemmel. Remélem, ma szánsz rám egy kevés időt. Legyen szép napod!

Barátod, Isten

U.i.: Remélem, annyi időd azért még van, hogy ezt a levelet megoszsd valakivel...

(A levelet a Fráterneten találtuk.)

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

MM-HUMOR

Mózesnek volt egy Sam nevű sajtófőnöke. Mikor a próféta és az ő népe elért a Vörös-tengerhez, Mózes hívta Samet.

- Hol vannak a bárkák? - dörgött rá.

- Jaj, bocsáss meg, Mózes, de úgy el voltam foglalva a sajtóértékesítővel, hogy a bárkák teljesen kimentek a fejemből. - mentegetőzött Sam.

- Tökkelütött! - tajtékzott Mózes. - Most mit csináljak? Talán emeljen fel a pálcámat, és kérjem a menny Urát, hogy válassza ketté előttünk a Vörös-tengert?

- Jó tipp, főnök! Ha ezt meg tudod csinálni, leadok róla két hasábot az Ótestamentumnak!

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

MM-TUDÓSÍTÁS

Jeruzsálem: mindent vagy semmit?

Leginkább ez van bennem, amikor fél-, vagy egyoldalas cikket készülök írni arról, hogy mit látok és tapasztalok itt, Izraelben. Erről nehéz mit mesélni, ha az ember elkezd itt élni. Pedig annyi minden lenne, amiről lehetne, hisz az ember sétálhat Ezékiel utcában és Sámuel próféta utcában, nézelődhet a Sion téren, bekukkanthat a Dávid Király hotelbe, hajnali négy és öt között különös ismeretségeket köthet a Siratófalnál, vagy Mea Shearim némelyik eldugott utcájában, átélheti, hogy mit jelent kisebbségnek lenni, bárpultusként megtanulhatja, hogy melyik Kármel hegyi bort nem szabad ajánlani, ha tippet akar kapni, a szúnyogok miatt átvirraszthat egy éjszakát a Holt-tenger partján, ahogy merengve gondolhat kis Balatonunkra a Galileai-tenger mellett, vagy káprázhat a Vörös-tengerben bűvárokodva a színek és formák kavalkádján, elnémulhat a Júdeai sivatag vagy a Maktes Ramon urbéli tájai felett, csodálhatja örmény barátai keze munkáját, amint az arab negyed mélyén ékszereket készítenek kis üzletükben, angolt taníthat egy beduin menekült-táborban, purimot ünnepelhet barátaival a Kelt Vádiban, rázva a kereplőt Hámánra, jóleső érzés öntheti el, amikor az éjjel-nappaliban először adják kérdés nélkül a szokásos LM lightot, állhat rabbik mellett, akik a Sátrak Ünnepe előtt lázasan vizsgálják az etrogokat, konferenciákat hallgathat az iszlámról, vagy a génmanipuláció etikai problémáiról a judaizmus szempontjából, tevegelhet a Sínai-félszigeten, láthat haszidokat kocsijukból kiugrani és bolondul táncolni az úton, amíg a lámpa zöldre nem vált, ő és még mennyi mindent... Mit lehet erről mesélni? Mindent, vagy semmit. És aztán vannak csodák, amikről tényleg nincs mit mesélni.

Szóval Jeruzsálemben tanulok, a Pontifikális Ratisbonne Intézetben. Tanulmányaimat francia és angol nyelven folytatom, s immáron két hónapja van egy óránk, ami héberül van. Az intézet programja egyfajta bevezetést kíván adni a zsidó kultúra különböző rétegeibe, főbb tantárgyaink: Rashi, zsidó imádság, midrás, zsidó történelem, heti parasha, Talmud, zsidóság a keresztény tanításban, zsidó ikonográfia. Ezen kívül az intézet számos konferenciának ad helyet, meglehetősen széles témakörben, de alapvetően a vallásközi kapcsolatok ápolásának fényében. Arról, hogy bővebben mit tanulok itt, nos, erről inkább könyvet kellene írnom. Sokat. A legfontosabb

talán az, hogy még ha alig tudok is valamit erről a világról, egy dolgot megéreztem: a zsidó vallás él, és soha nem szűnt meg élni. A biblikus nyelvtant illetően nem tettem kilométeres lépéseket, mégis, nincs szöveg, mely ne telt volna meg élettel, amióta már nem pualok és hofalok halott elemzését látom bennük, hanem szavakat hallok, amelyeket az utcán gyerekek és zsidóvásárosok kiáltoznak. A fényévnyi távolságban lévő, unalmassá olvasott helyek megelevenednek, mert tudom mit jelent felmenni Jerikóból Jeruzsálemba, hogy Názáretből merre kell elindulni a Galileai-tenger irányába, tudom, hogy mit látni az Olajfák hegyéről, és hogy a templomba miért felmegy az ember, láttam Jeruzsálem forgalmát megállni Jom Kippur napján, a vallásos negyedeket elborítva kis sátrakkal a Sátrak Ünnepe alatt, összetöpörödött öreg embereket sírni az örömtől Simhat Tóra ünnepén, embereket imádkozni, a nap bármely szakában, bárhol... A kereszténységnek előbb vagy utóbb szembe kell néznie azzal, hogy a választott nép nem egy homályba vesző előzmény, hanem egy ma is élő valóság. A pápa ebben irányt adott, s igen messzire elment, egészen a falig, s ha szándéka és bátorsága tiszteletet ébreszt is, mindazonáltal teológiailag a mai napig sincs válaszunk arra, hogy mit kezdünk a zsidósággal, ami túlélte egyházatyákat, 1492-ot, inkvizíciót, shoát. Van min gondolkodni.

Mindent, vagy semmit? Valamennyit talán mégis lehet, most ennyit sikerült...

Roszik Dániel
ösztöndíjas teológus hallgató

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

A Norvég Izraelmisszió konferenciát szervezett Piliscsabán, ahol a szervezet főtitkára, Rolf Heitmann mellett, Jeruzsálemből érkezett messiáshívő zsidók, Menachem és Haya Benhayim tartottak előadást

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

MM-POSTALÁDA

L. Katalin (Kézdivásárhely)

"Köszönjük szépen a könyveket és a Missziói Magazint. A rádióadások a szokott időben (szombat 5.45) minden héten hallhatók. Fontos, hogy továbbra is adásba kerüljenek az összeállítások! (...) A napokban olvastam egy könyvet a magasztalásban rejlő erőről, és most ez a kérdés foglalkoztat nagyon. Megpróbálunk a gyermekekkel mindenért hálát adni Istennek, és tapasztaljuk, hogy Isten munkálkodik. Vagy a körülményeket változtatja meg, vagy minket alakít úgy, hogy elhordozhassuk a körülményeket. (...) Örömmel olvasom a Missziói Magazinban a nyári alkalmakat. Nagyszerű lehetőségek, bárcsak sokan élnének vele! Az a két konferencia, amit Isten lehetővé tett nekem, még mindig igen szép emlék. Isten áldását kérem a munkátokra!"

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

D. Endre evangélikus lelkész (Hosszúfalu-Alszeg)

"Kedves Missziói Magazin, kedves lelkésztestvéreink! Kis létszámú, de lelkes bibliacsoporthunk nevében köszönöm, hogy lehetőség van a

magazin rendszeres olvasására. Mindent szívesen olvasunk, ami hitéletünk épülését szolgálja, és ami erősíti magyar evangélikus önrzetünket. Amennyiben mód van rá, kérünk egy, ha lehet két magazint a megjelenő számokból. Erős vár a mi Istenünk!"

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

B. Ilona (Budapest)

"Makoviczky Gyula "Szépek a fiatalok" című cikke juttatta eszembe az alábbi eseményt. A múlt rendszer vége felé történt velem Budapesten, hogy egy hétköznapi délelőtt bementem egy péküzletbe. Ahogy nézelődtem sorban állás közben, egyszer csak belép egy falusi kinézetű, idős asszony, és félénken megáll a süteményespult előtt. - Mit tetszik kérni? - kérdezte az eladó. A néni rámutatott egy finom süteményre, kissé határozatlanul. Az eladó egy elég nagy összeget mondott. A néni pedig csak állt, úgy tűnt, zavarban van. Nyilván nem volt annyi pénze, ha egyáltalán volt nála pénz.

Erre a sorunkból kilépett egy jól öltözött, középkorú asszony, és szó nélkül letette a pultra a kért összeget. Bennem mindjárt ez a gondolat vetődött fel: hogy jöhet valaki egy üzletbe pénz nélkül? Az üzletből kijövet is ez foglalkoztatott. Aztán eszembe jutottak a Biblia szavai: "Tudtukon kívül angyalokat vendégelték meg."

Most már nagyon sajnáltam, hogy nem én segítettem ki azt a nénit a pénztelenségéből. Azóta másként nézem az embereket, és helyreigazítom ítélező gondolataimat.

Örömmel olvasom a Missziói Magazint, munkájukhoz sok áldást kívánok!"

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

L. Majala. (Finnország)

"...a Missziói Magazin nagyon fontos lett számomra. Szombat este szoktam olvasni, akkor van idom, mert szombaton nincs rádiós bibliaiskola, amelynek a jegyzetelése hétköznapi elfoglalja az estéimet. Ezek a szombati alkalmak ünnepet jelentenek nekem, egyfajta "magán-istentiszteletet." Az ünnepet az hozza, hogy látom, mennyi jót dolgozik az Isten Magyarországon, milyen jó ötleteket adott, és milyen jó embereket hívott a munkájához, meg különösen az, hogy vannak emberek, akik elfogadják az evangéliumot. Erőt és bölcsességet kívánok a munkájukhoz, és sok önkéntes segítőt..."

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

MM-INFO

A Budai Egyházmegyében jövőt munkáló, komoly építkezések folynak. A budahegyvidéki templomépítésről már tudósítottunk az MM hasábjain. Most a budaörsi és a csillaghegyi gyülekezet terveinek megvalósulásáról számolunk be röviden.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

CSILLAGHEGY- BÉKÁSMEGYER

Szeptemberben kerül átadásra az új gyülekezeti központ, amely Közép-Európa egyik legnagyobb lakótelepének, közel ötvenezer embernek kínál majd lelki-szellemi felüdülést, töltekezést.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

BUDAÖRS

A budaörsi evangélikus templom a tervek szerint a település főutcáján, a Szabadság út 75. szám alatti telken valósulhat meg, közel a nemrég kialakított gyülekezeti házhoz és az új parókiához. Jelenleg a telekvásárlás, valamint a tervezés folyik, Krähling János okleveles építészmérnök munkájával.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Rajz- és Grafikai Pályázat

A Magyarországi Evangélikus Egyház Ifjúsági Bizottsága által kiírt Rajz- és Grafika pályázatra 50 pályázótól 64 alkotás érkezett. A zsűri egy első helyet osztott ki, és 15 pályázónak ítelt oda különdíjat.

Első helyezett: Szaszák Tamás: Jézus élete sorozat

Küöldíjasok:

Jani Eszter: Apostol
Pethő Viktor: Pál utcai fiúk
Gömbös Gábor: Megváltó születése
Szögi Nóra: Az üres sír
Beregszászi Kálmán: Keresztelő Szent János
Futaki Attila: Keresztelő János
Ugron Ádám: Kőtáblák
File Gabriella: Teréz anya: Mégis
Giriti Renáta: Vuk
Pintér Viktória: Jézus megkísértése
Tompá Katalin: Vuk
Török Csaba: János Vitéz
Nagy Mariann: Az Úr szava
Széll Éva: Megy a pásztor...
Barkóczi Adrienn: Goethe: A Tündérkirály

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

A REMÉNYSÉG HANGJA

Csak egy kinyújtott kéz, amelyik biztató szóval, gyógyító igével szeretne újra felsegíteni és megerősíteni.

Hívató: hétköznapokon 17 órától másnap reggel 8-ig.

Hétvégén és egyéb munkaszüneti napokon bármikor a **200 8839-es budapesti számon!**

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

"NEM REJTHETŐ EL A HEGYEN ÉPÜLT VÁROS"

Millenniumi Missziói Nap Bakonycsernyén
augusztus 19-én, szombaton 10-tól estig
Többek között: Ittzés János, Labossa Lajos, Galgóczi Mariann,
Weltler János, a Gryllus testvérek és az oroszlányi énekkar
szolgálatával

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

MEGÁLLNI TILOS!

... Hallottuk a közlekedésből jól ismert intést a missziói Gyermekkonferencia záró áhítatán.

- Megállni Tilos! - először nem örültünk neki. Jó nekünk itt lenni és még sátrat sem kellene építeni. Jó lenne megállítani az időt és kimerevíteni az élményt. Megállni tilos! - mégis jóleső izgalmat váltott ki ez a parancs, mert másképpen szeretnénk járni ezután, mint a konferencia előtt.

A közutakról jól ismert kresztáblák megelevenedtek, felfedeztük életbevágó fontosságukat gyermekként, fiatalként, már elkezdődött, vagy éppen most induló Jézus-követésünkben.

- Gyalogátkelőhely: védelem, ahol a gondok nem üthetnek el, bármilyen ijesztőek is, bántatlanul átkelhetünk közöttük.

- Zsákutca - ahol úgy érezzük, nincs tovább. Ám a tábla egy kis papírszelet segítségével Krisztus keresztségévé formálódik, rajta az első missziói üzenettel: INRI. Igen, a kereszttel továbbsegít, utat nyit ott is, ahol mi megállnánk, feladnánk.

- Főút vonal - nem kérdés, hogy a sarkára állított négyzet alól mindig, minden útszélen hiányozni fognak Jézus szavai: "...Senki sem mehet az Atyához, csakis én általam."

- Parkolni pedig egy töltőállomásnál fogunk, gyülekezetben, közösségben, amelynek Krisztus a középpontja. Erre tanított a Parkoló tábla, amely két - íkszet formáló papírcsík segítségével Jézus Krisztus jelképévé vált.

- Megfordulni tilos! - hallottuk a mély bizonyágtételt. A tábla nem a befordulást, az új lehetőségek, feladatok felé indulást tiltja, csak a visszatérést, a Krisztus nélküli, "régit" élethez való visszafordulást.

- Egyirányú utca: ehhez is közünk van, ahogyan az kiderül az erről szóló áhítat soraiból:

"Megyek, utazok kis dzsipemmel, már majdnem szétesik a kocsim, de menni kell. Kezdődik az istentisztelet itt pápua földön. Csak egyetlen út vezet az istentiszteletre. Nagy nehezen odaérek. Az emberek bár nagyon lusták, most itt vannak. Különböznek tőlünk, mégis ugyanúgy vannak problémáik, babonáik, ugyanúgy élnek és halnak, még hozzá ilyen sorrendben. Próbálnak ok is elfordulni, megfordulni, visszacsinálni eddigi életüket - de ez - egyirányú úton - nem lehetséges.

Itt vannak és várnak rám: hogy megnevezzem nekik az egyetlen egyirányú utat, ami az Atyához vezet. Jézus nekik is mondja: "Én vagyok az út, az igazság és az élet..."

Megyek, döcögök a vonaton. Itthon, a Kárpát-medencében nemcsak egy főút van. Kinézek az ablakon: a kelenföldi állomáson egy szerencsétlen hajléktalan turkál. Később gyönyörű a táj. A végtelen sík vidék látványát csupán telefon-torony és bevásárlóközpont zavarja. Célállomásom: Piliscsaba, megérkezem. Közel nyolcvan vagyunk, mégis egy az aki elhívott minket: ugyanaz, aki elhívta PNG lakóit, aki ott volt Jónással a hal gyomrában és aki utánunk jön zsákcúinkba hogy kivezessen az o útjára. Ez az út nem mindig nyílegyenes, de egyirányú. Kézen fog és így szól: Én vagyok az út, az igazság és az élet

A konferencia mottóját pedig: Elsőbbségadás kötelező! - az Atyának, a Fiúnak és a Léleknek, - hiszem, örökre szívünkbe véstük a megfordított, Szentháromság jelképévé vált tábla hatására.

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

És mitől volt missziói ez az 5. gyermekkonferencia?

- Pápua Új-Guineából érkezett barátaink egészen szemléletessé tették előttünk ott végzett missziójukat. A vetítést okos kérdése követték. A pápua falujelenetben a táborosok nagy része kifestett, maszatos - és tájékozatlan falulakókként várták a misszionáriusokat, akik a szívesen kínált, és kötelezően elfogyasztandó karalábélevélbe csomagolt olajos hal és banán után arról igyekeztek meggyőzni a falu fejdíszes vezetőit, hogy a fegyverek Bibliára cserélhetőek. Ez ugyanis az élet egyedüli igaz megoldása számukra is.

- Indiába Jó Andrásék, Kínába, pontosabban Hong Kongba Nagy Dorottya kalauzolt minket. A diákepek hatására elfelejtettük, hol is vagyunk tulajdonképpen. Az indiai zene, a füstölő illata, a kínai tea íze, a kéz és lábfejek hennával való megfestése nem távolítottak el Jézustól, inkább felelősséget ébresztettek: szeretnénk "közelimádkozni" azokat a távoli embertársainkat is Urunkhoz, akik még nem hallottak róla, pedig a váltság az övék is.
Mi volt még?

- A csendséta - idén is az egyik legértékesebb és leghatásosabb programja volt együttlétünknek. Ki hinné, hogy 60 gyerek egy órán át néma csendben sétál, s a csendet csak néhány - bokor alá, fa tövébe rejtett gondolatébresztő idézet töri meg? Nem pedagógiai bravúr ez, hanem a köztünk lévő Isten csodája. Neki köszönjük.

-A napi vetélkedők már nem voltak ilyen csendesek.: bibliai, missziói kérdések, sport és énekes feladatok tették még elevenebbé az estefelé sem fáradó gyereksereget.

- Az utolsó délután feledhetetlen eseménye a "láthatatlan színház" volt. A gyerekek - egyenként - bekötött szemmel járhatták végig a tékozló fiú útját. Minden érzékszervük bekapcsolódott a történetbe: pénzes zacskó a kezükben, haverok csábítása, majd ellökése, sár, piszok a kezükön, mély elgondolkodás egy "útszéli" matracon a lelkiismeret szavát hallgatva, ráncigálás: vissza a haverokhoz, vagy haza az Atyához? - majd a hazatérés, az Atya ölelése, fésülés, köntös, gyűrű, illatos szappan és krém, finom falatok és az ige: "Ugyanígy nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen bűnös megtérésén..." - Ugye, sosem felejtitek, hogy ez minden ember útja?

A tábortűz mellett felvágtuk "ötéves" ünnepi tortánkat (70 felé!). Az ének hangjai a nyárson pirított pillecukor illatával keveredtek, a friss barátságokat ezen az estén fogadkozások, ígéretetek erősítették. Mi, vezetők pedig a "Hogyan tovább?" kérdésre egyre biztosabban tudjuk a választ...

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

IMÁDKOZZUNK!

- a misszió új formáinak megtalálásáért
- a szó és tett egységéért szolgálatunkban
- a pápuák közötti munka folytatásáért
- a nyári konferenciák magvetésének beéréséért
- Indiába visszatért misszionáriusainkért

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

CONTENTS

Editorial: Waiting for a phone-call
The beginning of the mission in Hungary from the West - millenium serie
March for Jesus in Budapest
Tent-mission in Pápa
Introduction of the Ecumenical Interchurch Aid in Hungary
Evaluation of the 4 years ministry of the Balint-family in Papua New Guinea
Letter from Jerusalem
Columns for youth and children

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

MEGJELENT: SZIVÁRVÁNY-FÜZETEK

Gémes István Jézus-sorozata
1. Mit kezdünk egy gyermekkel?
2. Jézus indulása

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

ÚJ KAZETTA GYERMEKEKNEK

Jónás és a tékozló fiú történetének hangjáték feldolgozása

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

MM-REKLÁM

SZENTFÖLDI KÖRUTAZÁS: 2000. NOVEMBER 14-19

1. nap - kedd Budapest - Tel Aviv
2. nap - szerda Genezáreti tó - Tiberias - Názáret
3. nap - csütörtök Jerikó - Jeruzsálem - Betlehem

4. nap - péntek Jeruzsálem

Jeruzsálemi protestáns közösségek meglátogatása

5. nap - szombat Jeruzsálem

Szabad program. Fakultatív program-lehetőség: Qumran - Massada - Holt-tenger

6. nap - vasárnap Jeruzsálem - Tel Aviv - Budapest

Részvételi díj: 159900 Ft / fő

Az úton az alábbi szolgáltatásokat nyújtjuk:

- repülőjegy az El Al izraeli légitársaság menetrendszerinti járatára Budapest - Tel Aviv - Budapest útvonalon
- 20 kg poggyász
- elhelyezés közép kategóriájú szállodákban
- két/háromágyas, zuhanyzós/WC-s szobákban
- büféreggeli
- magyar nyelvű idegenvezetés
- papi kíséret
- belépők
- transzferek
- a körutazás klímaberendezéssel ellátott buszokkal történik
- betegség-, baleset- és poggyászbiztosítás

Bibliai Utak Kft.
1052. Budapest Károly krt. 8
Tel: 266-7666

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)

Missziói Magazin

az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata

* 5. évfolyam 4. szám *

A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40.

Levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22

Tel / fax: +36-1-400 3057

e-mail: evmis@mail.matav.hu

* ISSN 1419-1563 *

Felelős szerkesztő és kiadó: [Gáncs Péter](#),

Szerkesztő: Kőhádi Dorottya,

Szerkesztőbizottság: [Bácskai Károly](#), Bencze Imre, Szentpétery

Mariann, Szeverényi János

A MM Internet változata olvasható a Magyarországi Evangélikus

Egyház honlapján: <http://www.lutheran.hu>

[dr. Léránt István](#) szerkesztésben az Elektronikus Könyvtárban, illetve

az Újdonságok alcím alatt

[Vissza a tartalomjegyzékhez](#)
